

החברותא

החברותא, בטאון פנימי לחברים גליון מס 89 בס"ד ערש"ק חנוכה פר' מקץ כ"ח כסלו תשנ"ט

פנינים יקרים

לפי הדין הדלקת הנרות בבית המקדש (מנורה) מותרת בזר ואילו הטבת הנרות אסורות בזר. כך פסק הרמב"ם (פ"ט ה"ז בהלכות כיאת המקדש). וכן הדלקת הנרות כשרים בזרים. לפיכך אם הטיב הכהן את הנרות והוציאן לחוץ מותר לזר להדליקן. מכאן ראייה שהכנה למצוה גדולה מהמצוה עצמה.

(אדמו"ר רמ"ם מפילין)

שלך (של אהרן) גדולה משלהם שאתה מדליק ומטיב את הנרות (רש"י תהילת כהעלותך) יש שמסבירים כך דכוונה: חולשת דעתך ושברון לבך גדולים משלהם וקיימות לעולם. התביעה התמידית מעצמך לפעול ולעשות בלי הפסק היא מקור וחיוק ערובה לקיום כל מעשה טוב. וסימן להתגברות והתחדשות תמידית של הכיסופים והמאויים הטובים שתמיד נשאר עוד מה לעשות.

(עמרי תורה)

מה היה החידוש הגדול של נס חנוכה? הלא מצינו אצל רבי חנינא בן דוסא שאמר מי שאמר לשמן וידליק יאמר לחומץ וידליק... וי"ל הצדיק אשר כל הנהגותיו ומעשיו הם מחוץ לדרך הטבע מתנהגים עמו בשמים בנסים ונפלאות מחוץ לדרך הטבע... אבל בחנוכה אם לא היה כל ישראל ראויים לנס לא היתה המנורה דולקת יען ששמן המנורה הוצרך להיות משל צבור ולעלות את כל ישראל למדרגה זו והו' נס גדול.

(שפתי צדיק)

ולא מצאו אל פך אחד בלבה, רמז שלעולם נשאר נקודה בישראל אשר הקב"ה מגין עליו שלא יהי' לה שום מגע נכרי.

(שפת אמת)

חנוכה טוב לתשובה, יען שתשובה קדמה לעולם ומי שהוא מוטבע בעולם קשה לו לעשות תשובה אשר באה מחוץ למטבע של העולם. וחנוכה בעת הארת הנס הגבוה מהמטבע שהוא מחוץ למטבע הריהו יכול אז להגיע לתשובה.

(מכתבי החסידים)

ימי החנוכה חלים תמיד בפרשת מקץ. ונ"ל דהנה בפרשת מקץ כתוב ענין הגלות שנגרם ע"י שנאת אחים. כמ"ש אבל אשמים אנחנו (בראשית מב) ומוזה נשתלשל הגלות של מאתים ועשר שנה. לעומת זאת גבי החשמונאים שהיו אוהבים זה לזה והלכו במסירות נפש זה בעד זה נגרם על ידם ישועה וחזרה מלכות לישראל יותר ממאתים שנה.

(פרדס מנחם)

את אשר האלקים עושה הגיד לפרעה (פר' מקץ)... לגבי שבע שנות השובע אמר יוסף לפרעה את אשר האלקים "עושה"... לפי שטובה אינו חוזר. אבל על שני הרעב אמר "הראה לפרעה", הראה על האפשרות הראה לך שבידו להרע ולהטיב...

(נפתלי שבע רצון) (וכן רמב"ם הל' יסודי התורה)

בהעלותך את הנרות פרש"י צריך להדליק עד שתהא שלחבת עולה מאליה. ע"כ צריך האדם להרגיל עצמו כעבודת השי"ת בקביעות ובתמידות עד כדי כך שתחדור לעצם מהותו שההרגל ייעשה טבע והשלחבת תעלה מאליה.

(קרבן העני)

ויעש בן אהרן (כהעלותך). להודיע שבחו של אהרן, כי מה שעשה אהרן לא עשאו לצד המעלה והכבוד אשר האמיר אותו ה', אלא לצד עשות מצות ה' על דרך אומרו לעשות רצונך אלקי חפצתי.

(אורח הק)

ביום שני זאת חנוכה תתקיים אי"ה נסיעה בשעה 11.00
לפרטים להתקשר 050 - 281535 הר' דוד גולדשטיין.

חשן תשא"ה

לכבוד

והאדם יכול להגיע לכך רק ע"י עבודתו להכרת אפסיותו ומציאות הביטול המוחלט שאין לו שום דבר מעצמו, או אז אפשרי לו מדת הדביקות בבוראו כח כל הכוחות ושורש כל הנמצאים.

וזהו יסוד העבודה האמיתי שאנו מחוייבים, ובלי זה לא שייך לזה הקיום ויסוד. כי כפי שעיקר הבנין עומד על היסוד ואם היסוד רעוע מתמוטט ונופל כל הבנין תחתיו. ואחרי שכל מה שיותר אנשים מישראל יכירו זאת וידעו, ויחיו כך את חייהם, כך ייבנה במהרה יסוד גאולתן של ישראל וקומת הנפש הכללית של כלל ישראל תזכה לתקון השלימות במהרה בימינו, אמן כן יהי רצון.

יחד עם החברים הזכרנוכם לטובה בתפילותינו אצל המקומות הקדושים להתברך בכל הברכות והיעודים הטובים ולהיוושע בכל מיני ישועות ברוב נחת ובריאות השלימות וכל מילי דמיטב, אמן.

קבלתי וקראתי מכתבכם הנלבב אלי, אשר התמימות הטבעית מבצבצת ממנו.

והתורה אמרה: "תמים תהיה עם ה' אלוך". ו"תמים" פירושו שלימות, בלי שום מום או חסרון, כפי שמצינו אצל הקרבנות של המזבח בבית המקדש. ואיך אפשר לבשר ודם להיות שלם כל כך בלי מום וללא חטא ודוד המלך ע"ה כבר אומר: "וחטאתי נגדי תמיד" וגם, אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא" אבל אפשר אולי לדקדק כך בכתוב: "תמים תהיה עם ה' אלוך" - וכך, תמים תהיה - מתי תזכה להיות תמים כשתהיי עם "ה' אלקיך" כשתזכה לחיות בדביקות אז תהיי תמים: וכדי להגיע לאותה מדה של דביקות בהשי"ת, להיות מחובר לו, הרי אין זוכה לכך, אם האדם מחזיק את עצמו ל"יש", כאילו הוא מציאות בפני עצמו, שהוא במובן מסוים בעל ערך עצמי, הרי זה בלתי אפשרי לגמרי, שיהיו קיימים שני מציאות בפני עצמם, ורק ההכרה שאין לו שום יסוד של קיום עצמי אלא מאותו החיות שהקב"ה מחייהו בכל עת.

חפ"ק פת"ק

ואם כל אחד ואחד מאתנו יתן את הרצון השלם לחיות כך ולהיאבק על כך בכל נפשנו, הרי זו הגאולה השלימה לעם ישראל, וכל אחד מישראל צריך וחייב לתת חלקו לזה. משום שלכל הדיעות כבר הגיע העת לכך.

בנפש חפצה הזכרנו אותך ואת כל משפחתך שיחיו ואני מאחל שבנכם יצליח בלימודיו ותרוו ממנו רוב נחת ומכל יו"ח אמן.

מתוך תקוה נאמנה לבשר ולהתבשר בשורות טובות, ודרישות שלום לכם ולכל המשפחה מקירות הלב ואני מברך אותכם ברכה והצלחה בכל מעשה ידיכם עם בריאות טובה ורוב נחת ואושר וכל טוב, אמן כן יהי רצון.

בר"ט' כ"ב/ז רב 'ד'צ'א/ת רבה

קבלתי נדבות לבך וגם של ידידיך שנדבו לבם למפעלות החסד. אני מברך אותך ביישר כח ותזכה לעשות תמיד מצוות בשמחה ומתוך הרחבת הדעת. נתקיים בדך גדול המעשה יותר מן העושה, יפה כיוונתם משום שהיוקר כאן מאד מאמיר והצרכים גדלים והולכים, זכות הצדקה יעמוד לכם ותזכו לראות את אור האמת של הקדושה והאמונה.

אני תקוה ותפילה שקשר הנפש האמיתי בינינו יביאנו להתכלית האמיתית שלשם כך נבראנו. כדי להגיע לדביקות הבורא ברוך הוא בכל נשימה ונשימה, ע"י דרך העבודה של בכל לבבך ובכל נפשך, והשפיע הזה שהקב"ה משפיע עלינו חיותו לא נקבל זאת בבחינת נהמא דכיסופא. כי מי שאוכל לחם חנינם, לחם חסד, מתביש לאסתכולי ביה. ובעולם הנצחי, עולם האמת אין מכאוב כמכאוב הזה.

וירצוהו מן הכור (פר' מקץ) וירצוהו כתיב חסר ו' ... משום שתם זמנו של יוסף לישב בבית האסורים לכן וירצוהו. וגם גאולתינו במהרה לא יתמהמה אף רגע אלא פתאום יבוא הדבר שנאמר: הנה אנכי שולח לכם את אליהו הנביא הוא מוכן ומזומן והדבר תלוי בנו (חפ"ק חיים)

אני יוסף (פר' ויגש) הרבה קושיות היו לאחים, מדוע נחשדו מדוע הוחזר כספם, איך ידע יוסף את שמותם, איך הושיבם לפי גודלם, ועוד. אבל כששמעו את המילים "אני יוסף" נתרצו להם כל השאלות והקושיות. כך לעתיד לבא כשיתגלה הקב"ה ויכריז "אני ה'" אזי כל השאלות והקושיות שיש לבני אדם יתרצו (הנ"ל)

בפרשת וישלח שאל אותו השואל על דברי רש"י תחילת הפרשה וישלח יעקב מלאכים לפניו אל עשו אחיו וע"ז אומר רש"י "מלאכים ממש" היינו מלאכי שמים. והקשה הלה: מדוע ה' לו ליעקב לפחד מעשו, אם כבר שלח אליו מלאכים ממש, הרי יכול כבר לפקוד עליהם להשמידו מיד, ומה היה צריך להשתדל בכל מיני השתדלות במתנות וכו'. ע"ז סיפר רא"ש במעשה בצדיק אחד שנשא דרשה בבית הכנסת, היה שם אדם גדול אחד ששמע את הדרשה. פתאום באמצע הדרשה עזב את בית הכנסת ויצא לו. שאלו אותו מדוע נמצא שם בעת הדרשה ומדוע עזב פתאום. אמר האיש הזה: ראיתי פמליא של מעלה נכנסה שם לשמוע את הדרשה, לכן נכנסתי שם אף אני. ומדוע יצאתם משם? אמר כי ראה שכל הפמליא עזבה פתאום את המקום, מכיון שהצדיק הזה בהרגישו את הפמליא של מעלה, הרגיש קצת התנשאות. ומזה פחד יעקב, אם ישלח המלאכים להשמיד את עשיו, אולי יכנס בלבו הרהור התנשאות שהמלאכים עושים את רצונו, לכן קבל על עצמו כל הטרדה הזה להשקיעו בדרך הטבע.

הרא"ש שליט"א דיבר על כך שהאדם צריך להכיר באפסיותו, שאין הוא מסוגל בנסיון כלשהו ולולא הקב"ה עוזרו לא יכול לו. כשמגיע האדם להכרה זו מקבל סיוע מאת השמים לעמוד נגד היציה"ר. הנה מצינו שאדם הראשון אמר להקב"ה כשבא אליו בקובלנא מדוע אכל מעץ הדעת, אמר "האשה אשר נתת עמדי היא נתנה לי ואוכל" ע"ז אמרו חז"ל במדרש שאמר לו "אכלתי ואוכל". וקשה להולמו כיצד מעיז לומר להשי"ת שיוסיף לאכול מעץ הדעת למרות האזהרה, אלא שאמר אדם הראשון: אני מכיר כבר באפסיות שלי ואני יודע שלא אוכל לעמוד עוד נגד היציה"ר, ואם ימשיך להסית אותי לחטוא ולאכול מעץ הדעת, אין לי הכחות שאוכל להתנגד לו ואהי' נאלץ לאכול, ולכן אבקשך אבי שבשמים תן לי כח לעצור את היציה"ר כי מצדי אני מוכרח לחטוא. ומכיון שבא לידי הכרה זו על האין והביטול שלו, נתכפר לו חטאו.

ובדיוק כך אירע ליוסף הצדיק. כתוב בפרשת וישב (ל"ט י"א) "ויבא הביתה לעשות מלאכתו" ע"ז אומר שם רש"י בשם אחד החכמים שהוא נכנס הביתה "לעשות צרכיו עמה". ויש להשתומם על זה לומר על יוסף שנכנס לחטוא. אלא שהוא בא לידי הכרה על אפסיותו ואמר מעומק לבו הכאוב: רבוש"ע, אני מצדי אין לי כח להתנגד ליציה"ר ואני הולך לחטוא. הצילני נא לבל אפול לתהום רבה ולא ארד לבאר שחת, ומכיון שהגיע להכרה זו הצילו אותו מהשמים ע"י דמות דיוקנו של אבא שנראית לו וכך ניצל מחטא.

שהשמחה במעונם

הר"ר נחום גולדרינג ומשפ' להולדת הבן
הר"ר אליהו אלישיב ומשפ' להולדת הבת
הר"ר אברהם מורגנשטרן ומשפ' להולדת הבן
הר"ר ישראל מאיר סגל ומשפ' הר"ר בנימין זאב סגל ומשפ'
הר"ר גדליה סגל ומשפ' הר"ר יעקב קרליץ ומשפ'
הר"ר משולם מורגנשטרן ומשפ' הר"ר שמעון קליין ומשפ'
הר"ר אשר בנדיקט ומשפ' להולדת הנכדים
הר"ר יצחק באב"ד ומשפ' לאירוס' הבת
הר"ר שלמה מן ומשפ' לאירוס' הבן הבה"ח גמליאל ג"
הר"ר שמואל שכטר ומשפ' לנשוא' הבת

י"ח ניסן
מסרכת החברותא
שנ"י 3
טל: 5829688
תל: 5080
ירושלים 91050